

РЕШЕНИЕ

№ 16244

гр. София, 28.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Виржиния Петрова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1045** по описа за **2026** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез процесуалния си представител юрк. Д., срещу Решение № 4325 от 29.11.2025 г., постановено по НАХД № 12154/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 14-ти състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ към Министерство на регионалното развитие и благоустройство, с който за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП /на „ГЕОСТРОЙ“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], на основание чл. 179, ал. 36 от ЗДвП, вр. чл. 187а. ал. 2. т. 3 от ЗДвП. е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лева.

Касаторът изразява несъгласие с изводите на районния съд, като излага мотиви за неправилност и незаконосъобразност. Моли за отмяна на решението на СРС, съответно да бъде потвърден оспорения ЕФ като законосъобразен.

В съдебно заседание, редовно призован, касаторът – Агенция „Пътна инфраструктура“, не се представлява.

Ответникът - „ГЕОСТРОЙ“ АД в съдебно заседание не се представлява. По делото е депозиран отговор на касационната жалба, в която се излагат доводи за нейната неоснователност. Моли съда да потвърди оспореното съдебно решение. Претендират се разноски, съобразно приложен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на

жалбата.

Административен съд - София град, XXV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира следното от фактическа страна:

На 13.04.2022 г., в 09:08 часа, е установено нарушение № D., с ППС ВЛЕКАЧ М. АКТРОС, с регистрационен номер СВ 2747 АХ, е технически допустима максимална маса 25000, брой оси 3, екологична категория ЕВРО 5, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща техническа допустима максимална маса на състава 60000, в [община], за движение по път А-2 км 6+804, с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, тъй като за посоченото ППС няма валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването. Нарушението е установено с устройство №20141, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, намиращо се на път А-2 км 6+804.

За извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата и на основание чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 187а. ал. 2, т. 3 от ЗДвП на жалбоподателя е издаден електронен фиш от МРРБ-АПИ, като е наложена "Имуществена санкция" в размер на 2 500 лева.

Горепосочената фактическа обстановка съдът е установил от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК.

За да отмени обжалвания пред него ЕФ, първоинстанционният съд приема, че разпоредбите на чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 102, ал. 2 от ЗДвП влизат в пряко противоречие с общностното право, регламентиращо съответния тип обществени отношения и по-конкретно с разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържане на заявлението за таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на Регламента, които е следвало да намерят пряко приложение. Приел е, че действащото законодателство към датата на процесното нарушение е поставяло в по-неблагоприятно положение адресатите на правилото на чл. 102, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, които са били обвързани в договорни отношения с доставчици на услуги за електронно събиране на такси и не са били уведомени за констатирани пропуски при декларирането на тол-данни и заплащането на тол-такси, нормите на вътрешното право са били несъвместими с общия принцип, установен в Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) за недопускане на дискриминация при упражняване на основни права и свободи. Въззивния съд е заключил е следвало да се прилага пряко чл. 2, §7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г., което от своя страна е щяло да доведе до извод, че дружеството не е извършило нарушение.

Приел е също, че не е посочен какъв е размерът на дължимата такса по чл. 10, ал.1, т. 2 ЗП, по какъв начин е изчислен, и каква част се твърди да не е заплатена, не са посочен характеристиките на конкретния пътен участък и размерът на дължимата тол такса съобразно спецификите на превозното средство, което е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице.

По тези съображения, подробно мотивирани, СРС е отменил ЕФ като незаконосъобразен.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Пред СРС не са събирани гласни доказателства и не са разпитани свидетели.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок. Съдът намира подадената жалба за НЕОСНОВАТЕЛНА, а решението на СРС за правилно, поради следните съображения.

Същото е постановено при пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина и при правилно приложение на материалния закон. В тази връзка доводите в касационната жалба са неоснователни.

Касационната инстанция счита, че към датата на твърдяното нарушение в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е предвидена възможност за издаване на ЕФ само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, поради което издаденият ЕФ е подлежал на отмяна само на това основание. Безспорно е, че новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП е допълнена, като вече се предвижда, че „при нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“ . Изменението е влязло в сила от 13.02.2024 г. (ДВ бр. 13 от 2024 г.), което означава, че за нарушения като процесното, извършени преди тази дата, не съществува възможност за издаването на ЕФ.

В тази връзка съдът счита, че е следвало нарушението да бъде санкционирано по общия ред чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. Съгласно разпоредбата на чл. 189е, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват арушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2).

Възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлича и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, където е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Същото важи и за разпоредбата на чл. 187а, ал. 4 от ЗДвП, съгласно която вписаният собственик, съответно ползвател, се освобождава от административнонаказателна отговорност по ал.1 и 2 във връзка с административни нарушения по чл.179, ал. 3 – 3б, ако в срок от 7 дни от връчването на акта за установяване на административно нарушение или ЕФ представи декларация, в която посочи данни за лицето, което е извършило нарушението и копие от свидетелството му за управление на МПС. Нормата на чл. 187а, ал.4 от ЗДвП не предвижда изрично издаването на ЕФ за нарушение по чл.179, ал.3б от ЗДП. Тя разглежда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност за нарушения по чл.179, ал.3 – 3б, за които са издадени ЕФ или са съставени АУАН, без да се конкретизира ЕФ и АУАН за кое от нарушенията се отнасят.

Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, АНО е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна.

За пълнота на изложението съдът следва да отбележи, че е правилен изводът относно приложение

на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 и че в случая едва след уведомяване от страна на доставчика на електронна услуга за събиране на пътни такси на собственика и ползвател на ППС относно отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и при проявено бездействие от ползвателя на услугата, е следвало да се пристъпи към ангажиране на АНО на водача на процесното ППС, като последвалата нормативна уредба в сила от 01.01.2024 г. в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП съобразява това изискване. В случая не се установява, нито се твърди това уведомяване да е било предприето и да е предложена възможност за отстраняване на нередовността, преди да се образува административнонаказателно производство.

На следващо място, настоящата касационната инстанция намира, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, съгласно което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.

Водим от изложеното при служебната проверка, не се установиха въведените от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, основателно и доказано е искането на ответника за присъждане на разноски в размер на 230 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение, съобразно представен по делото списък /л. 15/.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд – София град, XXV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4325 от 29.11.2025 г., постановено по НАХД № 12154/2025 г. по описа на Софийски районен съд, 14-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ГЕОСТРОЙ“ АД, ЕИК[ЕИК] сумата в размер на 230 (двеста и тридесет) евро, представляваща разноски пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: